

JB

จอยบุค

เด็น्हนาง

เจ้าชายแม็กซิมอส
ต้องเดินทางมาแต่งงาน
กับซีน่าที่ซาฮิส
แต่เขากลับต้องใจสาวใช้
และพร้อมจะชื้อนาง

จอย
บุค
เกชวัต

สัญญา อดุลยเดชบอกว่ายายคนนี่ไม่ใช่ชาวพื้นเมือง... ผมคำ
หยักศกเล็กน้อย ตาสีเทา ร่างใหญ่สูงตระหง่านแบบนี้ เขาต้องมาจากซีกฝั่ง
ของเมดิเตอร์เรเนียนแน่ๆ

หล่อนเห็นผู้ชายจากฝั่งโน้นหลาย คนรูปลักษณะแตกต่างกันไป
พ่อค้าที่ขายของนี่ก็ซึก แต่ผู้ชายคนนี่มีความองอาจน่าเกรงขามจริงๆ ที่ยัง
หนุ่มแน่นกล้ามเนื้อแน่นเป็นมัดชัดเจน เสื้อหนังสีน้ำ คาสเซิลที่สวมก็กระชับ
กับร่างกายท่อนบนจนตระหนักว่า เขามีเรือนร่างสูงเพรียวกำยำ แขนขาได้
ส่วน ลำคอแข็งแรง

แต่ตรงปลายคางของผู้ชายคนนี้มีรอยผ่ากลางอย่างน่าอัศจรรย์
น้อย

แม้ชิมอสสบตาแม่สาว ใช้ท่าทางขลาดเขี้ยวงูไม่เกรงใคร เจ้า
หล่อนสบตาเขาไม่หลบ...

ผู้หญิงชาวฮิสที่ตาสีฟ้าแบบนี้จะมีสักกี่คน สงสัยว่านางเป็นพวกลูก
ครึ่งจึงได้สีตาแบบคนฝั่งเขา... ผมสีน้ำตาสีฟ้าสดสวยบนใบหน้าเด็ก
เรียว ตากลมโตบ้องแก้ม จมูกโด่งเรียวเล็กตรงปลายจมูกเขินิดๆ กับริม
ฝีปากเข้มเต็ม ช่างเหมาะเจาะรับกันกับสีวักง์เรียวและแสงขนตายาวเพื่อย
ล้อมกรอบ...

เสียคายนางเป็นเพียงสาวใช้

แต่เขาไม่เคยเห็นสาวใช้คนไหนสวยจับตาอย่างนี้มาก่อน รูปร่าง
ของนางอีกตะ... ได้สัดส่วนงดงาม ถ้าเมื่อบางทีสวมใ้้อาจปกปิดเรือนร่าง
ฮิสตรีน่าดูได้ เขาอยากรู้มักเชื่อว่า มีวิธีชาวอมทองของนางจะนิยมเนียน
ปานใด

เสน่ห์นาง โดย เกษวดี

ราคา 269 บาท

ISBN : 978-616-92600-9-7

สงวนลิขสิทธิ์ตามพรบ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดย สำนักพิมพ์จอยบุ๊ก

จัดทำ สำนักพิมพ์จอยบุ๊ก

117/31 หมู่ 5 ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170

โทร.02-800-2568 แฟกซ์ 02-800-2569 (24 ชั่วโมง)

มือถือ.061-6359261 ID LINE : JBPUB999

Email : wowowbooks@gmail.com

งานเขียนชิ้นนี้เป็นวรรณกรรมที่แต่งขึ้น ไม่ว่าจะป็นชื่อ-นามสกุล, บุคคล, สถานที่, สถานการณ์ต่างๆ ล้วนเกิดจากจินตนาการของผู้เขียนทั้งสิ้น หากไปละเมิดลิขสิทธิ์หรือตรงกับบุคคล สถานที่ หรือสถานการณ์ใดที่มีตัวตนอยู่จริง ไม่อย่างมีชีวิตอยู่หรือเสียชีวิตไปแล้ว ปรากฏในอดีตหรือปัจจุบันก็ตาม ล้วนเป็นความบังเอิญทั้งสิ้น

จอย
บุ๊กคลับ

เส้นทางการ

เกษตรดี

๗

จอย
บุคคล

ถึงผู้อ่าน

นิยายเรื่อง "เสน่หานาง" นี้ ทั้งช่วงห่างจาก "ราชินีหมาส" ที่เป็นต้นเค้า
ความเป็นมาของราชินีไคย่า กับจักรพรรดิเคลย์ดัส นานหลายปีทีเดียว

เรียกว่าติดค้างผู้อ่านนานมาก จนบางคนอาจลืมเนื้อเรื่องนั้นไปแล้ว
ก็คงมีโอกาสนำกลับมาปิดฝุ่นอ่านกันใหม่แหละ

เรื่องนี้เป็นตอนของเจ้าชาย แม็กซิมอส โอรสองค์โตของไคย่าและ
เคลย์ดัส กับคู่หมั้นสาวชาวอิตินามว่า ซีน่า โดยมีไคย่าและเคลย์ดัสกลับมาให้
ความสนับสนุนเต็มใจอย่างครบสมบูรณ์

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับความบันเทิงไม่น้อยไปกว่า
"ราชินีหมาส" นะคะ

ด้วยคารวะจิต

เกษวดี

จอย
บุ๊คคลับ

บทที่ 1

วันที่ที่พื้นแหวงไม้หนวากเลี้ยวมาอีกทาง จักรพรรดิเคลย์ตัสก็เห็น
หลังคาโดมทองของวังหลวงแห่งมหานครเพลล่าปรากฏสู่สายตา

ใจของเขาเต้นระทึกไม่ใช่เพราะเห็นบ้านเท่านั้น แต่เป็นเพราะเขา
กำลังจะเข้าไปใกล้โคยา...ราชินีสุดที่รัก

ไซ...นางกำลังรอเขาอยู่

“เจ้าส่งม้าเร็วไปบอกให้เมียข้ารู้ริ้วว่าข้ากำลังจะไปถึงแล้ว” ปากถาม
แต่หน้าตาจ้องไปเบื้องหน้า มือยังกุมบังเหียนบังคับม้าอย่างแคล่วคล่อง

“ส่งไปแล้วพระเจ้าข้า” ทรินนีรีบกราบพูลให้ทรงทราบ

หลังจากนั้นก็ยังมีเพียงเสียงเกือกม้าควมผ่านไปตามถนนดิน บางส่วนก็
เป็นพื้นปนทราย บ้างก็เป็นหินเล็กขรุขระ เหล่าทหารมหาดเล็กซึ่งมักจะกลายเป็น
วงโอบล้อมปกป้องเพื่อนำจักรพรรดิของตนกลับสู่ราชวัง ทหารทั้งสามสิบนาย
ควมม้าโลดลิว ต่างหมายมุ่งไปให้ถึงเรือนตนอย่างใจจดใจจ่อ ทั้งผู้ให้ฟังตลบ
ไว้เบื้องหลัง

อีกไม่ช้าแล้ว...เคลย์ตัสบอกตัวเองให้ใจเย็นๆ ใจนั้นร้อนดั่งไฟ อยาก
จะเร่งม้าให้ควมเร็วกว่านั้น แต่ก็สงสารเจ้าม้าเต็มแก่ สิบกว่าวันที่เขาพร้อม
ทหารคู่มือออกเดินทางไปตรวจเยี่ยมประชาชนตามหัวเมืองใกล้แนวชายแดน
ติดเอเธนส์ ซึ่งกำลังประสพภาวะแห้งแล้งผิดปกติ ผุงสัตว์ล้มตายเป็นจำนวนมาก ประชากร
ราษฎรต่างเดือดร้อนกันถ้วนหน้า พืชผลยืนต้นแห้งตายก่อนให้
ผลผลิตเก็บเกี่ยวได้ ส่งผลให้อาหารในเมืองขาดแคลน ที่มีอยู่ก็ราคาสูงขึ้นจน
เกิดการลักขโมย ทะเลาะวิวาทกันไปทั่ว มีผู้รายงานว่าความอดอยากนั้น

มากมาย แหว่งกว้างจนเกิดกาวิวิาทแย่งชิงกตางค์ทองถนบ กระทั่งเคลย์ดีต้องจัดส่งพิชพันธัญธัญญาหารจากวังหลวงส่วนหนึ่งส่งหน้าไปบรรเทาทุกข์ให้ประชาชนที่ชน ส่วนตัวเองตามมาทีหลังเพื่อตรวจดูภัยพิบัติที่เกิดขึ้นด้วยตาตัวเอง

ภาพที่เห็นทำให้เคลย์ดีสตะและเหล่าขุนทหารทั้งหลายถึงกับอึ้งไป... ไร่นาที่เคยอุดมสมบูรณ์ให้รัชชิตตามธรรมชาติ ของหมู่บ้านอาเดนก สลาย เป็นสีน้ำตาลแห้งเกรียม สภาพขาดฝนของพื้นที่ดินนานนับเดือนจนแลกระแหงน่าใจหาย ภายหลังจากสอบถามชาวบ้านตามจุดต่างๆ ที่เดินทางผ่าน เคลย์ดีก็ได้รับคำบอกเล่าเกือบเป็นเสียงเดียวกันว่า ความแห้งแล้งครั้งนี้เป็นความผิดปกติด้วยสาเหตุฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาลหนึ่งสัปดาห์ น้ำที่เคยส่งน้ำหล่อเลี้ยงเข้ามาถึงดินแดนชั้นในเกิด เปลี่ยนทิศทางอีกหนึ่ง

บางคนก็เชื่อถือโชคสางก็ถึงกับออกปากว่า นี่คือเค็ดางแห่งอาเพศที่เจมาบังเกิดกับแผ่นดินมาเดคอน

เคลย์ดีซึ่งไม่เชื่อโชคสางและอาถรรพ์ต่างๆ เลือกจะใช้วิธีแก้ปัญหาเฉพาะหน้าด้วยการจัด ส่งเมล็ดพิชพันธัญธัญญาหารให้ชาวบ้านเพาะปลูกใหม่หลังจากพริกพื้นดินขึ้นเมา บางส่วนจะได้เก็บไว้กินในครัว เว้นประวังความหิวโหยและขาดแคลนไปก่อน

พร้อมกันนั้นก็หวังว่า ขออย่าให้ความแห้งแล้งที่เกิดขึ้นกับหมู่บ้านอาเดนลุกลามไปยังส่วนอื่นๆ ของมาเดคอนเลย

~~~~~
 บุคคลลับ

“พี่นางแม่ข้ารอดตั้งนานแล้วไม่เห็นท่นพ่อสักที” น้ำเสียงปนหงุดหงิดของแม็กซิมอส เด็กหนุ่มกระทรงวัยสิบสองขวบผู้มีใบหน้าและสีผมดม้ายคล้ายผู้เป็นบิดา กระทั่งรอยผ้าตรงปลายกางเกงในหน้าออกสวดยหวานกว่า ส่อแววว่าต่อไปจะเติบโตใหญ่หล่อบาดใจสาว ๆ ไม่น้อย

ไคย่ายิ้มละไม ก้มมองบุตรชายที่มั่งข้างตัวปลอบไปว่า

“ซีกประเดี้ยวเดอะ อย่ำใจไว้ชนนั๊กเคย” แต่ใจของนางเองกลับเริ่ม
 กระวนกระวายไม่ต่างจากลูกชายสักนิด “คูอย่างไมรอนกับเนไรร่ำสิ นั้งเคยไม
 เห็นหงศเหสิควุ่นวายอย่างเจ้าเคย”

รู้หรือรู้ว่าแม็กซิมหรือแม็กซิมอสอยากจะไปฝึกดาบเต็มทง ทว่าก็ยังขอด
 เย้า ลูกชายคนโตไม่ได้

แม็กซิมอสมีอารมณ์หลายอย่างคล้ายคสังเคสยัคส์ผู้เป็นพ่อ สิบกว่า
 วันที่ต้องจากสามีทำให้ไคย่าชอบยั่วแหย่ลูกชายเล่น แศได้เห็นแววตาหงศเหสิ
 หัวเสียสีเทาคุ่นั้น ก็พอช่วยให้คสังเคสยัคส์ถึงเคสยัคส์ได้บ้าง

สิบกว่าวันที่เขาไม่อยู่ ความรู้สึกประหนึ่งเขาจากไปนานแรมเดือนทั้ง
 จิตใจร่างกายสาวของไคย่าโหยหาคิดถึงสวามีเป็นที่ยิ่ง...คิดถึงเขาเหลือเกิน

“ข้าเองก็อยากเห็นท่านพ่อเหมือนกันเพคะ” เสียงแจ้วๆ ของเนไรร่ำสิ
 สาวน้อยมมคำตาสีฟ้าถอดแบบมาสเลียนผู้เป็นปู่ตั้งขึ้น

ทันทีที่ไคย่าได้รับรายงานจากทหารที่เคสยัคส์ส่งมา แจ้งข่าวสว่างหน้า
 ว่า เขากำลังเดินทางกลับวังแล้ว หญิงสาวก็จัดแจงเรียกลูกๆ ให้อาบน้ำชำระ
 ร่างกาย สวมเสื้อผ้าใหม่พร้อมรับผู้เป็นบิดา เนไรร่ำสิยืนอยู่ในชุดกระโปรงผ้า
 ฝ้ายยาว บนเรือนมมมีเกตุยวตักทองคำตกแสงด้วยพลอยและหินสีแสดเป็น
 มงกุฎเล็กๆ น่ารักจนคู่คล้ายนางฟ้าตัวน้อยๆ ส่วนพี่ชายไม่รอนนั้น ชอบสวมใส่
 เสื้อผ้าสีจิมแบบพวกชาวบ้าน ในขณะที่แม็กซิมอสอาบน้ำแล้วก็ขอเปลี่ยนเป็น
 ชุดรัดกุมพร้อมฝึกดาบแบบไม่ค้องเสียเวลา เหนือว่าหลังพบผู้เป็นพ่อแล้ว ตัวเอง
 จะได้กลับไปฝึกดาบกับนายทหารผู้ใหญ่และเพื่อนๆ ด้วยเดียวกัน

ส่วนไคย่าบรรจงเสือกเสื้อผ้าที่สวยงาม เป็นชุดฝ้ายบางพริ้วมีเชือกถัก
 ร้อยรัดใต้อก เปิด revealing แขนเปลือยเนียนผ่องขาวตลลช เรือนมมปล้อยยาวสยาย
 ทั้งตัวลงมาระบับหักย มีเกตุยวทองคำคล้ายเนไรร่ำสิสวมศีรษะไว้

และนั่นคือภาพที่เคสยัคส์ได้เห็น งามที่ที่เขาเดินตามวังขึ้นบันไดหิน
 ช้อนหน้ามุขเข้ามาถึงห้องโถงกว้างชั้นใน

ไคย่างามเด่นนักหนา...ลูกทั้งสามพร้อมหน้าพร้อมต้อนรับ เคสยัคส์แทบ
 จะหายใจเหนื่อยเป็นปัสติทั้ง สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่ลูกกับเมียเก่า นั้น เกือบ

มองไม่เห็นเหล่าขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่มาขออยู่ด้วย

เขารู้ดีว่า เหล่าขุนนางแห่งรัตนมาภิรมย์เพราะต่างกังวลต้องการทราบข่าวภัยพิบัติที่เกิดขึ้นที่บ้านเมืองจากปากขององค์จักรพรรดิเอง

ไคย่ำจึงเฝ้าเข้าหาห้องแซนของเสด็จคีตส์ที่ทางรอบรับร่างงามเปล่งปลั่งเย้ายวนของเมียรัก

สองแขนกำยำของจักรพรรดิเสด็จคีตส์โอบรัดรอบกายจักรพรรดินีไคย่ำแบบแน่นอกกว้าง ยามที่ปากชายชาติทหารทบทุมพิศลงบนริมฝีปากละมุนหวานน้ำที่รอบรับเต็มแรงสติถึง...

มือน้อยข้างหนึ่งของไคย่ำโอบซ้อนใต้รักยหอยของสวามี เมื่อยปากกับจูบที่บดเคี้ยวลงมาอย่างรุนแรง... ต็มคำถ่ายทอดความรู้สึกถึงกันและกัน

เสด็จคีตส์พึมพำซัดเรียวปากงาม

"สติถึงเจ้าที่สุด... สติถึงจะขาดใจตายอยู่แล้ว" แล้วปากก็บดจูบลงมาซึกครั้งยาวนาน...

ไคย่ำรอรจนจักรพรรดิสวามีคลายความคิดถึงนางแรงจูบค่อยผ่อนเบาลงจึงถอนปากออกช้าๆ แบบหน้าห่างเล็กน้อย กระซิบพึมพำว่า

"ข้าก็คิดถึงท่านที่จะแยกอยู่แล้ว... ทุกวินาทีที่ท่านจากข้าไป" ไคย่ำจูบปากเขาเบาๆ "ที่เหลือเก็บไว้ในห้องนอนของเรา ดีกว่าทะเล... พวกขุนนางรอท่านที่อยู่" น้ำเสียงคล้ายให้สัตยาบัน

เสด็จคีตส์ใช้นิ้วเรียวเขี่ยตาก ลงมาตามปลายจมูกโค้งงาม ยิ้มมุมปากเล็กน้อย กดปลายนิ้วมือซึกข้างลงบนสะเอวอ่อนนิคหนึ่งก่อนสติใจมละห่างโดยไม่วายกระซิบส่ง

"ไปเตรียมตัวรอที่ห้องของเรานะสุดศรีรัก... ที่จะคอยดูแลไม่ถน ซึกประเดี๋ยวที่จะไปหาเจ้า"

ไคย่ำลาวางเปล่งประกาย ปลดปล่อยให้ลุดๆ เข้าไปพบผู้เป็นพ่อจนพอใจ จึงหาเด็กๆ แยกออกมาส่งต่อให้พี่เลี้ยง แม็กซิมอสรับวิ่งตื้อไปฝึกดาบต่อ จึงให้เสด็จคีตส์ปรึกษาราชการกับขุนนางผู้ใหญ่ต่อไป

สตัยหลังไคย่ำแล้ว นางโรต้าและโอนิกก็หาเด็กๆ ออกไปจากบริเวณ

ห้องโถงใหญ่ เสดย์คัสตันไปทำสัญญาณมือ เรียกเหล่าขุนนางให้เดินตาม
เข้าไปในห้องพระโรงกว้าง ปรีักษาราชาทวงงานเมืองต่อทันที

*****

เนสเดอวีได้เห็นภาพแห่งความรักใคร่ จดจ่อหัวใจอยู่ที่กันและกันของ
เศดยคัสตันกับไคย่าแล้วก็ให้สะท้อนใจตัวเองนัก

ใจหนึ่งของเขาพลอยยินดีที่เพื่อนและกษัตริย์ของตนมีความสุขกับ
จักรพรรดินีคู่บัดดั่งก็ แต่อีกใจก็เศร้า ต่ำตึงที่ชีวิตคู่ของตนหาได้มีความสุขแม้
เพียงเศษเสี้ยวของทั้งคู่ไม่ ช่วงหลายปีแรก...เศสพินจึงซังไคย่าฝังลึก แม้กิริยา
ภายนอกจะปิดบังไว้เป็นอย่างดีมีคตินแนบเนียนก็เถอะ เนสเดอวีรู้ดีแม้จะไม่เคย
ปริปากเป็นคำพูด ภายในใจของเขาไม่มีความพิศواسใดๆ ในตัวของเศสพินทั้ง
คู่แทบไม่เคยและต้องหลบซ่อนกัน หรือจะพูดให้ชัดก็คือ ช่วงหลัง เนสเดอวีไม่
เคยและต้องเศสพินมานานหลายสิบปี ไม่สนใจด้วยซ้ำว่านางจะไปหาความสุข
ปลตเป็ลซึ่งกับทหารหนุ่มๆ ปลายแถวยังไงบ้าง ตัวเขาเองก็ปลตเป็ลซึ่งกับพวก
ทาสหญิงไปเรื่อยๆ

ทว่าภายในใจ เขาทุกคน ทั้งที่อยู่กับนางทาสเหล่านั้นเขามักจินตนาการ
ว่าพวกนางคือไคย่า

แม้จะผ่านหญิงอื่นนับร้อย หากทว่าหัวใจของเนสเดอวีก็ยังคว้าศรวดู
ถวิลหาถึงหญิงเดียวเท่านั้นคือจักรพรรดินีไคย่า

นี่เองคือความรัก เมื่อสรรักปักอกแล้วก็ยากจะถอน...ทุกเวลาที่เห็น
นางใจเขาก็พลอยขุ่มข้ม มีความสุขแม้เพียงได้เห็นนางห่างๆ ก็ยินดี

สืบกว่าวันที่เศดยคัสตันอยู่และเขากับแอเรียสช่วยกันปกป้องดูแล
รักษานคร ช่วงเป็นช่วงเวลาที่เนสเดอวีมีความสุขมาก เขามักคอยหาโอกาส
แก่ช่วยอยู่ใกล้ๆ เว้นว่างหอนกรุ่นของไคย่า คอยยินดีขอสองหลังเพื่อได้กลิ่นหอม
ละมุนโชยอ่อนจากกายอบอวลมาตามลม เขารู้ดีว่าส่วนสัดได้มีผ้าของนาง
ชวนให้หว่าเพื่อเพียงใด นอกเหนือจากเวลาช่วงนั้น เขาก็ฝึกซ้อมอาวุธกับนาง

และลูกๆ มีลูกชายของเขาเองที่ชื่อติมิเตรียมพร้อมฝึกด้วยเป็นบางครั้งบางคราว
ถึงนางจะไกลเกินเอื้อมไร้เส้นทางได้แนบครอง ทำได้เพียงมองอยู่
ห่างๆ การแอบรักหญิงสูงศักดิ์ผู้นี้ก็ทำให้เขาสุขใจเหลือประมาณ
ทุกจังหวะที่หัวใจเขาเต้น เนสเตอร์ก็พบว่าบอกรักไคย่าอยู่ทุกเสี้ยว
วินาที

ทุกโอกาสที่ได้แตะต้องสัมผัสนางแม้เพียงปลายนิ้ว...จังหวะที่นาง
เกาะแขนเขา หรือเขาได้ช่วยพยุงโอบประคองร่างของนางไว้ เขาจะไม่ยอม
พลาดเลย

บทที่ 2

ทีนทีที่เสริจลิน์การศึกษาหรือปัญหากับขุนนางผู้ใหญ่ เคลย์ต์สก็
แทบวิ่งขึ้นสู่นองนอนชั้นสองของวังเพลล่า กลิ่นหอมอ่อนๆ อวลกายที่โชย
ออกมาต้อนรับเรียกรอยยิ้มจากเรียวปาก...ทำให้นึกถึงความหอมติดผิวกาย
ของเมย์รัก ว่าถ้าได้แนบจุมูกลงไปคลุกเคล้าจะหอมซาบซึ้งสักเพียงใด

เขาตรงดิ่งแยกไปที่ห้องอาบน้ำก่อน ระวังเดินไปก็ถอดเสื้อผ้าทุกชิ้น
ปลดเปลื้องจากกายอย่างรวดเร็ว หมายใจจะชำระร่างกายให้สะอาดแล้วรีบไป
หาไคย่า ซึ่งเขาเดาว่าคงจะทอดกายรอเขาอยู่บนเตียงกว้าง

ทว่า...ภาพที่ปรากฏในสระน้ำใหญ่มีกลิ่นดอกไม้หอมกรุ่นลอย
กระจายบางๆ ทำให้ผีเท้าของเคลย์ต์สถึงกับชะงักกึก!

ร่างเปลือยเปล่าของไคย่าลงไปแหวกว่ายอยู่ในสระน้ำที่เธอใช้กับนาง
เพียงสองคนรออยู่ก่อนแล้ว...

พอเห็นเขาก้าวเข้ามาแล้วหยุดชะงักอยู่กับที่ ไคย่าก็ผุดร่างเปลือยขึ้น

มายืนตระหนักรู้ต่างสรรเสริญที่ความลึกระดับเธอ

“เจ้าทำ โทษที่นึกถึงวันแรกที่พบเจ้า...นางพรายน้ำยั่วสวาทที่มุขขึ้นจากห้องทะเล...” ระหว่างที่เปรย เจ้าของเคลย์ดีส์ก็ก้าวเข้าไปใกล้ขอบสระ ค่อยๆ หย่อนตัวลง แขนงายของเขาถูกล้อมด้วยความคิดหา ร้อนแรงที่โหมกระพือเข้าใส่ไม่หวั่นตั้งตัว

อกคู่งามของไคย่าช่างขอบใหญ่เต็มมือเสียจริง ยิ่งเห็นเขมของ...นางก็ใช้สองข้อมือกอบประคองซ้อนใต้ เต้าทรงใหญ่ นั่น เค ล้า ค ลิง...เจ้าหญิงคนเบาๆ ยั่ว ให้เขาเข้าใกล้

เคลย์ดีส์ผวาเข้าไป...ปากรวบคุดหัวนมนางข้างหนึ่งเรียกเสียงครางแกมสะอื้นจากปากของไคย่า

“ท่านพี่...ข้าคิดถึงท่านที่สุด” ฝ่ามือบ้นอกคดรีงสีระสามิให้ถูกขบลงมาบนทรวงขอบใหญ่ ต้นปลายยอดค้ำชูขึงปากให้เขาคุดพืด เจ้าแรงจนกระพือแก้มคอบ เสียงคุดสลับข้างจากซ้ายย้ายเป็นขวากระตุ้นให้เลือดในกายของนางร้อนวุ่นแผ่กระจายตั้งลึกลงสู่ห้องบ้น้อย ข่านวิญจนวนจนไคย่านำ เนิมสาวไปเบียดลึกกับร่างกำยำของสามิ

นิ้วมือเรียวของเคลย์ดีส์ชุกชอนเข้าหว่างขาของไคย่า แทรกปลายนิ้วเข้ารุกรานขอกก สืบสาวที่แยกแยะมันับ นางลวดเรียวขาข้างหนึ่งโอบรัดบั้นเขวสอบ เคลย์ดีส์ยกร่างของไคย่า ขึ้นเพื่อให้นางลวดขาทั้งสองรัดรอบเขวตัวเองถนัดถนี้ เพื่อจะได้ คุดเค ล้าหัวนมนางไม่ต้องขาดตอน...เสียงเค ล้าจูบเต็มไปด้วยความกระหายหิวตั้งแทรกผ่านสองร่างที่คอดรัดแนบแน่น ไคย่าเสียดสีเนินสาวเกลี้ยงเกลาในอากัปกิริยาที่เต็มไปด้วยความเสียวข่านเรียกร้อง

ข้าง ฝ่ามือเคลย์ดีส์นั้นรู้สึก ประหนึ่งร่างหนุ่มจวนระเบิดด้วยความคิดองการโหมกระพือ แขนงายโชนชัน ค่ำ คิ่ง ค้งทะยานพร้อมจะเสียบแทรก แสดงความเป็นเจ้าของ เขาเดินคุ่มไปทางขอบสระ จับร่างของไคย่าให้มันบวมชอบแล้วจับแยกเรียวขางามอ้ากว้าง เพียงเพื่อจะชุกปากจุมถลงหาทรวงแยกเมฆ ประคบปริมฝีปากกับกตบนิ้วสอดข่าที่เต็มไปด้วยความชุ่มชื้นหอมกรุ่นระนุนระไม สิ้นร้อนลวดชก เฝยลากไปทั่วสถานเนื้อกายนชกถ่มจะตั้งลึกจ้วง

บักแวทมั่งตงกลางกาย

...เรียกเสียงครางกระเส่าป่นวิต ออกแอ่นขึ้นสูงจากไคย่า ที่แยกเวียร
ซากกว้างออกไปอีก ชั้นเข้าหังคู่เกือบจรดทรวงอกเพื่อเปิดทางให้สามีได้ เสียวรัก
อย่างเต็มเพี้ยม

"หอมเหลือเกินไคย่า...ที่คิดถึงตีนของเจ้า...รสของเจ้า" สิ้นรื้อนๆ ยัง
คงจ้วงตอกตัวน้ำมิ่งจากรวงรัก ไม่ยอมหยุด เสียงครางจากปากเมื่อยเสด้ากับ
เสียงดูดซับความหวานจากกลางกาย ยิ่งกระตุ้นอารมณ์ของเสลย์ตัสให้สึกคุด
กระหิงเป็ลี่ยว ใจหนึ่งอยากรุกรกระหม่าเสียบขำ แรกบคใส่เพื่อครอบครองนาง
แต่ซึกใจก็เต็มไปด้วยความหิวโหยอยากลิ้มรสนางให้ชื่นน้ำหัวใจกอน

เขาเสือกอย่างหลัง...

ตัดตอนไปหังอกฮ่าในเสื่อง...

จอย
บุ๊คคลับ

บทที่ 4

...เวลาผ่านไป...

ปุระสว่างสูงใหญ่สามคนที่ก้าวเข้าไปในบริเวณตลาดเล็กๆ ของเมืองซาฮิส ดึงดูดสายตาผู้คนในบริเวณนั้นให้หันไปมอง ไม่ว่าจะป็นพ่อค้า คนเดินทาง และผู้มาจับจ่ายซื้อของ ทุกคนต่างคิดในใจว่า ชายทั้งสามท่าจะเป็นคนต่างถิ่น

ก็น่าหรรษาที่จะคิดแบบนั้น...ลักษณะรูปร่างที่สูงใหญ่กำยำกว่าชาวซาฮิสทั่วไป ผิวกายที่ขาวนวลกว่า และยังมีสีตาที่แปลกแตกต่างเห็นได้ชัด ชายคนที่เดินนำหน้ามีตาสีเทาคมกริบ ผมดำ...หนวดเคราขึ้นเป็นไรเขียวครีมหงาเด่นสะดุดตาจนหลายคนในที่นั้นหยุดงานในมือที่ทำอยู่

ส่วนอีกสองคนที่ตามหลังก็มีบุคลิกโดดเด่นน่าสนใจแตกต่างกันไป ล้วนชวนให้เป็นเป้าสายตาทั้งสิ้น

แม้กิมมอสู้ตัวดีว่า พวกตนทั้งสามซึ่งมี...คิมเทียสผู้มีร่างสูงใหญ่กำยำ กล้ามแขนขึ้นเป็นมัดอย่างขุนศึก ผู้กรำกรฟีกบี่ร้อ และเพโตรส บุตรชายคนโตของเอเรียส พระสหายคนสนิทแห่งจักรพรรดิเคลย์ดัส ซึ่งบัดนี้เป็นเสนาบดีกลาโหมอยู่ที่นครเพลลาล้วนตกเป็นเป้าสนใจ...

“ข้าว่าเราคิดผิดแล้วนะแม็กซิม...” เพโตรสเอ่ยเรียกชื่อเล่นของแม็กซิมอส ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเข้ากันกับสีผมที่เข้มกว่านิดแต่นระริกปนขบขัน “ข้าบอกท่านแล้วว่า น่าจะเอาเขามากันหม้อทาถูผิวตัวแขนขาของเราก่อนมา

เดินเล่นในตลาค*

แม็กซิมอสในวัยยี่สิบห้า สูงตระหง่านเหยียดก่ายำแก่งหงส์ แม้จะไม่
ได้ดูบึกบึนเยี่ยงตีมิเทรียส ชอบเพื่อนเกสที่โตมาด้วยกันตั้งแต่เด็กด้วยน้ำเสียง
ทุ้มกังวานเรียบเรื้อย

“มันจะต่างกันยังไง... พวกเราสามคนในแดนซาฮิส ยังไงก็ไม่ผสม
กลมกลืนกับพวกเขาอยู่แล้ว แต่ถ้าให้ตีมิเทรียสเดินเดี่ยวอาจหกล้มแถมไป
ได้”

ทั้งสามหนุ่มเดินไปเรื่อยๆ ของสิ้นคำกษณะตื่นมาที่ท่ามาวางขายบน
ผืนผ้าง่ายๆ บ้างก็เป็นเสื้อสานจากต้นพีช ถัดไปอีกเจ็ดหนึ่งใกล้กันเป็นพวก
อาวุธขนาดสั้นเหน็บกาย ตีมิเทรียสแวะเข้าไปดัดผมของ หยิบกริชสั้นที่ฝังประดับ
แต่งด้วยนิลและพลอยสีอย่างงดงาม เขาตงโยนในฝ่ามือเพื่อประเมินน้ำหนัก

“หนักเหมือนกันนะเนี่ย...” วางลงไว้บนผ้าปู เลือกรยับอันใหม่ขึ้นมา
แม็กซิมอสปรายตามองซ้ำๆ พอลจะเตาใจเพื่อนรักได้

“ถ้าจะหาของฝากจากซาฮิสไปให้น้องสาว ซ่า... ว่าที่เมียของท่านละ
ก็... ขอแนะนำเครื่องประดับสักว่าอาวุธดีมัย”

สิ้นประโยคกระซำยั่ว แหะ! เทโตรสก็หัวเราะซ่า ในลำคอผสมไปด้วย
อีกคน ในขณะที่ตีมิเทรียสทำหูทวนลม ส่วนพ่อค้าหัวไวเห็นท่าที่คนเดินทางก็
พอเขาได้ว่าเขาต้องการอะไร เขารีบรี้อค้นในถุงผ้าใบเก่า หยิบเอาเม็ด สั้นขนาด
แคศึบ ส่วนปลายโค้งเล็กน้อยยื่นส่งให้ตีมิเทรียสพิจารณา

แคศึบไว้บนฝ่ามือ น้ำหนักมีดสั้นปลายโค้งก็ถูกใจตีมิเทรียส ปลดออก
และด้ามทำด้วยโลหะสำริด แกะสลักลวดลายบุบ ตรงด้ามจับแต่ละด้านมีมรกต
สีเขียวคุจปักแฉงทับฝังขยู่ข้างตะเม็ด ตีมิเทรียสซึ่มมือไปที่มีด สั้นเอี่ยมตามราคา
ด้วยภาษาของชาวมา เขตชน

พ่อค้าจะหงษ์เข้าใจหรือไม่ก็ตาม เขาตั้งมือส่งไปในกระเป๋าด้านหลังแล้ว
เสื้อที่ตัด เป็นเสื้อคลุมยาวๆ ช่วยเก็บเหงื่อระหว่างช่วงกลางวันได้ดี หยิบเหรียญ
เงินออกมาดูให้ดู และทำมือบอกมาว่าต้องใช้เหรียญแบบนั้นสิบอัน ตีมิเทรียส
พยักหน้าหงึกเตียวก็ตึงตึงเงินที่เหน็บติดอยู่กับเข็มขัดออกมา หยิบเหรียญเงิน

ส่งให้สิบเหรียญเป็นค่าสินค้ำ

พ่อค้าท่าสาตูกวาว ยื่นมือที่เกือบจะสั้นเทานิดๆ ออกมารับเงิน ในขณะที่ตีมีเทรียสคว้ามืดสั้นใส่ไว้ด้านในตัว เลือที่ เป็นผ้าห่มสัตว์หนา สีน้ำ ตาส ทั้งสามคนเริ่มขอกเดินขมดลาคันอีกครั้ง

“เนใครค้า น้องสาวท่านน่าจะกำชับข้าดลนมาส่งที่เรือว่า จะต้องซื้อมืด สั้น จากชาวฮิสกสับไปเป็นของขวัญให้นางหนึ่งเล่ม”

แม็กซิมอสโค สงกิริหะ “คำสั่งจากแม่ยอช ดมของซิมินะ แะเจ้าเหยียบ ดลาคท่านก็เฝ้าหของฝากให้นางหนึ่ง”

“คนไม่มีความรักจะรู้ะไร...” ตีมีเทรียส เหยยั้มาๆ ปรายตาสีฟ้าอ่อน ถอดแบบเนสเดอรัผู้เป็นบิดามาสบดลาเพื่ออนสนิห้วยเด็กของตนทั้งคู่ สูงๆ กั้น ค่ำ สั้นสูงใหญ่ สร้างเป็นนักรบที่มีมือจกาจด้วยกัษทั้งคู่

“ข้าก็หวังจะเข้าใจไม่เข้า ขอแค่ว่าที่เจ้าสาวของข้ามีใจรักให้ข้าสัก หนึ่งใบสิบรัทท่านแม่มิให้กัษพ่อ ข้าก็พอใจแล้วละ” แม็กซิมอสหิมร่า สองเพื่อน เกลอรับฟังเฉยๆ ไม่เหยยวิจาวณ

*****

“ไผ่ยหญิงซึน้า... ท่านท่าแบบนี้ไม่ได้นะเจ้าคะ” ไวยา สาวใช้ประจำ ตัวชายผู้ร่นกวาว ครวว เดียวกับซึน้าร้องคัด ค้านไปพดลาง พยายามจะดึงเสื้อผ้าสาว รับใช้ชอกจากมือเจ้านายไปด้วย

แค่เข้ามาในห้องนอนของนายสาวไม่นาน ไวยาสาวใช้म्मค้ำ ตาสี น้ำตาล มีวขาวนวลสวย ก็ถูกสั่งให้ถอดเสื้อผ้าชอกซึ่งนางทำดลมา เผลอเหยียงผ้า เดียวซึน้น้อยปกปิดส่วนสงวน ส่วนนายสาวก็ดึงมือถอด เสื้อผ้าของตนเองจน เผลอเหยียงซึน้นในซึน้นสุดรักัษไม่ต่างกัน

“ท่าไม่จะท่าไม่ได้ เราท่าแบบนี้กันมาตั้งแต่เด็ก แดกเปลี่ยนเสื้อผ้ากัน ดลนนี้ที่บ้านก็ไม่มีใครอยู่ ท่านพ่อเข้าวังพร้อมกับท่านพี่ ส่วนท่านแม่ไปโรงอาบ น้ำสังสรรคักกับภริยาขุนนางชั้นสูง เว่งมือเข้าสิ... สวมชุดของข้าอะไยา”

“ท่านอัศโตรสั่งให้ข้าดูแลท่านให้ดี อย่าให้ท่านหนีเที่ยวระหว่างที่นายท่านอัศโตรไม่อยู่”

“มันตั้งเกือบสองเดือนแล้วนะที่ข้าไม่ได้ไปเที่ยวเล่นข้างนอกเลย ช่วงนี้เจ้าก็รู้ว่าที่ตลาดคึกคักแค่ไหน มีพ่อค้าต่างถิ่นมาเอาผ้าแพรพรรณแปลกๆ มาขาย ข้าอยากไปดู ถ้าเจ้าคือไม่ยอมล่ะตามพี่ข้าบอก ข้าจะไปบอกท่านแล้วว่าพี่ข้ามานอนกับเจ้าเป็นปีแล้ว!”

“นายหญิง!” สีหน้าโรยาซีดเผือด รับประทานอาหารกับเสื่อความยาวเหยียดเข้าเล็กน้อย มีแสงปักตายตรงตามท้องเป็นชุดกระโปรงแขนทาบสวมสบายในหน้าร้อน สากี่มองเจ้าชายสาวแสนสุขขม ผมสีน้ำตาลอ่อนดกเป็นเปียยาวเดี่ยวเหมือนตนเอง ลงมือสวมเสื้อผ้าสาวยุ้งใช้ที่เป็นเพียงผ้าปูนวมเนื้อบาง สั้นแคตั้นซาอ่อน เป็ดเขียวชายาวขาวหอมน้ำตาลของอ่อนๆ หนัมนุ่มเต็มถึง

ด้วยช่วงขาที่ยาวกว่าของนาง เมื่อเสื่อตัวนั้นไปอยู่บนร่างของซีน่าจึงสั้นขึ้นไปมากเกือบปิด เตี่ยวขึ้นในของนางไม่มีค

“ท่านเป็นสตรีสูงศักดิ์...ไม่ควรแต่งกายแบบนี้ละเจ้าคะ นายหญิงซีน่า...”

“พอเถอะโรยา...เรียกข้าว่าซาเนน่า...เราตกลงกันแล้ว ทุกคนรังที้ออกไปข้างนอกเจ้าต้องเรียกข้าว่าซาเนน่า พุคสี”

ดวงตาของโรยามีแววอ่อนนุชระหัดยละเหย แต่เมื่อซัดคำสั่งนายสาวไม่ได้ก็จำใจนั่งง่า “ซาเนน่า...”

“ยังงั้นสิโรยา...แล้วห้ามเรียกข้าว่านายหญิงเด็ดขาด ข้าต่างหากจะต้องเรียกเจ้าว่านายหญิงโรยา...ไม่แน่นอนวันหนึ่งสักทกวันพี่ข้าอาจต่อมท่านแม่สำเร็จ เปลี่ยนฐานะเจ้าเป็นเมียของเขาก็ได้”

“อย่าล้อข้าเล่นเรื่องนี้เลยเจ้าคะ...ท่านก็รู้ว่ามันยาก” ปล่อยให้ตัวเองถูกรุงย่องออกจากห้อง ซีน่าแสนขมมองซ้ายมองขวาแน่ใจว่าปลอดภัยก็กระตุกมือโรยา รีบวิ่งออกทางประตูหลังตรงตั้งไปที่คอกม้าอย่างรวดเร็ว

ตัวของซีน่าไปรุ่งม้าออกมาก แล้วกระโดดขึ้นหลังอย่างคล่องแคล่ว ช่วยจุดโรยาขึ้นนั่งซ้อนหลัง ก่อนจะกระแทกหลังเข้าสีข้างม้า สั่งให้มันควบออก

ไป

สายลมปะทะสวนทางน้ำความเย็นเข้ามาให้ เหลือที่เริ่มซึมเหือดแห้ง
โรยาส้อยคลายจากความวิตกกังวล นางพูดใส่แผ่นหลังเจ้านายว่า

“เราต้องกลับมาถึงบ้านก่อนท่านฮัสโตรกกลับมานะเจ้าคะ ถ้าไม่จั้น
แล้ว ข้าจะต้องถูกส่งโทษอย่างหนักแน่”

“ข้าไม่ทำให้เจ้าเดือดร้อนหรอกกว่า เดี๋ยวไปถึงตลาดแล้วข้าจะซื้อ
เครื่องประดับให้เจ้าชิ้นหนึ่ง”

“เครื่องประดับปิดปากข้าที่ท่านให้ มีเป็นหีบเล็กๆ แล้วเจ้าสะนาย
หญิง!” เธอประจบประชันหากก็ทำอะไรไม่ได้ ต้องปล่อยให้ข้ามาทำตามใจ

แม่เพอร์ภรรยาของฮัสโตรกรับเอาโรยามาชุบเลี้ยงเป็นสาวใช้ในบ้าน
ตั้งแต่มารดาของนางซึ่งเป็นสาวใช้ที่จงรักภักดีเสียชีวิตเพราะคลอดโรยา หลังจากนั้นเพียงไม่กี่ปี พ่อของโรยาก็ถูกพวกอีกซอฆ่าตายช่วงที่ไปร่วมตลาด
ตระเวนตรวจตรารอบวังกษัตริย์เมติ นับจากนั้น โรยาก็เติบโตขึ้นมาในบ้านของ
ฮัสโตรกกับแม่เพอร์พร้อมกันญาติที่เหลืออยู่มีทัศนิกนัมนุตรชายคนโตที่ขายของ
ขึ้นมาคอยให้ความเมตตา ช่วยปกป้องดูแลนางอยู่เสมอ จนเมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น
ทัศนิกนัมนัก็เป็นชายในดวงใจของโรยามาตลอด

และเมื่อปีที่แล้ว ทัศนิกนัมนัเห็นคิด เหมือนจากการเดินทางตลาดตระเวน
นครร่วมกับบิดามาถึงบ้านก็ใช้ขึ้น โรยาอาสาเฝ้าใช้ไม่ยอมห่าง เฝ้าเช็คเนื้อตัว
ของทัศนิกนัมนั จนพอเขาสว่างหิซใช้ทั้งคู่ก็พ่ายแพ้ต่อความโกลีซิดและความ
ต้องการในเนื้อหนังมังสาจนเกิดการร่วมสังวาสขึ้น

นับจากวันนั้นเป็นต้นมา ทัศนิกนัมนัก็มักจะคอยหาโอกาส เรียกโรยาไป
รับใช้ช่วงกลางคืนบ่อยๆ จนท้ายที่สุดชีนาก็เริ่มมีคสังเกตุ จึงสะกดรอยตาม
เงียบๆ เพื่อคว่าสาวใช้ประจำตัวหายไปไหน...มันแหละจึงรู้ว่านางลับหาย
เข้าไปในห้องของพี่ชาย และสาวชีนาก็แสนอนกัแอบมองจากกาพิณลับไม้ใกล้
หน้าต่าง มองเห็นคนในห้องทำอะไรกัน

โรยาคิดว่าทุกอย่างถูกเก็บเป็นความลับเงียบเฉียบดีแล้ว ทุกครั้งที่นาง
จะออกไปหาทัศนิกนัมนั นางจะรอให้ชีนากลับไปก่อน แต่เห็นที...ชีนากาจะคืน

ขึ้นมาเร็ว หรืออาจหลับไม่จริง จึงส่งความรู้สึกกลับของนางกับทัศนีย์เข้ามาได้

ถ้านายหญิงเนเฟอริวูว่า นางกับทัศนีย์มีอะไรเกิดขึ้นเลยนายและบ่าว จะลงโทษนางอย่างไร เท่าที่รู้สึกคือ เนเฟอริวูอยากให้บุตรชายคนโตแต่งงานกับ บุตรสาวชนชั้นสูงด้วยกัน เพื่อส่งเสริมฐานะทางสังคมและรักษาอำนาจอิทธิพลไว้

นี่จึงมาถึงบริเวณที่พัก ยศลาดห่างไกลจากบ้านผู้คน ซึ่งเป็นพื้นที่ปลูกข้าวสาลี บางส่วนก็ถูกทิ้งเป็นป่ารก ซีน่า เขานำไปปลูกไว้กับต้นไม้ใหญ่ร่มเงาหนึ่งที่มีกิ่งก้านแผ่ยาวให้ร่มเงาแก่มาได้พักก่อน นางส่งน้ำตาต้อยยให้ซีน่ากิน สูดดมแมลงคชของมันสองสามตัวกระซิบใส่หูมันว่า "รออยู่ที่นี้เดี๋ยว ซักกลับมา"

มีเท้าชอนซีน่ามันใจ เต็มมุ่งหน้าตรงตั้งไปทางตลาด ตั้งใจว่าวันนี้จะเดินดูให้ทั่วหลังจากไม่ได้มาเยือนพักใหญ่ เพราะความหวาดกลัวของชาวเมืองที่พากันกระจายข่าวปากต่อปากนานแรมเดือนแล้วว่า มีพวกอีกชอง...ใจเรื่อนในทะเลทรายแห่งนั้นเข้ามาถึงบริเวณรอบนอกซาฮิส ชาวเมืองทุกคนต่างเฝ้าระวังอยู่กันอย่างไม่เป็นสุข เพราะพวกอีกชองนั้นปล้นสะดม ถ้าไม่ได้ทรัพย์สินสิ่งของหรือสัตว์เลี้ยง ก็พร้อมจะจับเด็กและผู้หญิงไปขายเป็นทาสแรงงานแลกเปลี่ยน

ช่วงนี้ข่าวคราวขาดลงไปมาก ผู้คนเริ่มชอกมาใช้ชีวิตตามปกติหลังจากต้องหลบซุกซุ่มอยู่แต่ในบ้าน ผู้หญิงและเด็กแทบไม่เคยชอกมาเดินนอกเรือนของตน ส่วนพวกผู้ชายก็ต้องพกอาวุธติดตัวคอยระวังกันทุกมีก้าวก็ว่าได้

นอกจากนั้นความมั่นใจของซีน่าก็มาจากเข็มนั้นว่า ตัวนางที่ผ่านการฝึกอาวุธหลายชนิดมา ตั้งแต่เด็ก ฝึกกับทั้งบิดาบังเกิดเกล้า และพี่ชาย จนเรียกได้ว่าไม่มีอาวุธชนิดใดในซาฮิสที่ซีน่าไม่รู้จัก แต่มนังยังคงสงสัยแค้นเรื่องการใช้มีดสั้นและอาวุธสั้นทุกชนิดเป็นพิเศษ

ที่ข้างเขวงก็มีมีดโค้งสั้นพกพันติดกับม้าคาด เขวเสื่ออยู่ด้วย...ช่วยให้อุ่นใจดีนักแล

ส่วนไรยาที่ลอบมืออยู่ในเสื่อผ้าของคุณหนูผู้สูงศักดิ์ เดินข้าๆ ตามหลังจนซีน่า ต้องหันมาทักตาเขียวใสจึงรีบเร่งมีเท้าไปเดินนำให้สมบทบาทเหมือนปกติ

จะถึงเขตตลาด

สีหน้าแววตาของสองสาวต่างกันลิบลับ...คนหนึ่งว่าเริงดูจิวคนน้อยได้
ออกจากกรง...โผผินหวัดเฉียนเต็มไปด้วยชีวิตชีวาทุกอย่างก้าว ในขณะที่อีกคน
เชื่องซึมครุ่นคิดอยู่กับปัญหาของตน ไม่รู้เลยว่าความรักต่างชนชั้นจะจบลง
อย่างไร

บทที่ 5

“ติมิเทรียส...สังเกตรึไม่ว่าตลาดวันนี้คึกคักก็จริง แต่ลูกค้าที่เป็น
ผู้หญิงไม่ค่อยมีเท่าไร”

แม้กซิมอสเปรยขึ้นระหว่างกราดตาไปรอบๆ เขาพูดคุยกับเพื่อนสนิท
เบามาก ใช้ภาษาของกรีซไม่ยอมใช้ภาษาถิ่นซาฮิส

พระมารดาโคบาย้าอีกครั้งตอนเขาจะก้าวขึ้นเรือว่า เวลาเดินทางต่าง
ถิ่นแม้จะรู้ภาษาท้องถิ่นก็จอย่าพยายามใช้มันในคราวแรก นางสั่งว่า เมื่อมา
ถึงแผ่นดินซาฮิสให้มาตระเวนสืบทราบข่าวคราวความเคลื่อนไหวและตรวจตรา
ความเป็นอยู่ของชาวบ้านที่ตลาดก่อน เพื่อช่วยท่านนำเมดิอุ่ว่าวความ
เป็นไปของชาวบ้านระดับล่าง

เขาเองก็กำชับกับติมิเทรียสและเพโตรสตามนั้น ทั้งสามหนุ่มจึงพูดคุย
ด้วยภาษาที่ใช้ในมาเซดอน แม้ว่าเพื่อนสนิทเขาอีกสองคนก็ฟังและเข้าใจภาษา
ของชาวซาฮิส พูดได้ตอบได้แต่ก็ยังไม่คล่องแคล่วเท่าเขา

คนเป็นผู้ปกครองชั้นสูงอย่างท่านนำเมดิอุ่ว่าวกับจักรพรรดิเคลย์ตัสบิดา
ของเขานี้ก็น่าเห็นใจแทน มีเรื่องให้ต้องคอยระวังตัวทุกฝีก้าว คนรอบข้างที่
พร้อมจะทรยศหักหลัง แก่งแย่งอำนาจเพื่อหวังลาภยศสรรเสริญ

นี่ถ้า เขาขึ้นเป็นจักรพรรดิต่อจากบิดา เขาก็คงต้องเจอสภาพแบบนี้ไม่ต่างกัน...ชีวิตคงหมดสนุกไปเยอะ

แม็กซิมอสสอศสายสายตามองหาพ่อค้าที่มีรูปร่างหน้าตามาจากฝั่งเมดิเตอร์เรเนียนตรงข้าม ไม่ใช่ชาวเมืองซาฮิสแท้ๆ เขาเห็นมาค้าขายสินค้าในตลาดแห่งนี้หลายราย

หญิงขายสินค้าด้านในมีมันถ้าจะเหมาะ...ตั้งแยกออกไปนิด พ่อค้ามีผิวเผือกกว่า คนพื้นที่ วางขายเครื่องประดับสตรีที่ไม่ใช่ของพื้นเมือง

แม็กซิมอสเดินเลี้ยวซ้ายๆ ไปทางนั้น เข้าไปยืนข้างๆ แผง มีดีมีเหรียญกับเพโตรสียินยอมสินค้าที่เป็นผ้าตัดเสื่อทำจากฝ้าย มีหลายคุณภาพทั้งเนื้อหยาบและละเอียด เขาหยิบจับเครื่องประดับทำที่เป็นว่าสนใจ ปากก็เอ่ย

“สินค้าของเจ้าคงงามแปดกลา ดูทำว่า ไม่ใช่ของพื้นๆ”

พ่อค้ารีบตอบด้วยภาษาเดียวกัน “ทำเนมาจากฝั่งโน้น...จริงทีเดียว เครื่องประดับสตรีเหล่านี้เป็นพวกถูกปิดกับหินสี มีมือช่างฝั่งโน้นทำได้ดีไม่แพ้กัน”

“น่าเสียดายที่ไม่ใช่ของค่า อย่างสวยแบบนี้...ถ้าใช่ของค่าเป็นเรือนแดงประดับจะงดงามคู่มิราลาคว่านี่มาก”

พ่อค้าเบนตัวมากกระซิบกระซาบ “ช่วงนี้ข้าไม่กล้าเอาของค่ามาขาย... ท่านคงเจ้จนมาถึงจึงไม่รู้ว่ พวกอีกซอซแห่งฟ่านไปทั่ว ส่งสมุนเป็นกองโจรย่อยๆ ปล้นคนเดินทอง ทั้งในทะเลทรายและสามหัว เมืองเล็กๆ แล้วเลยเข้ามาถึงซาฮิสสองครั้งแล้ว...ข้าไม่กล้ามาขายที่นี่ เจ้จนจะมากหลังจากรู้ข่าวว่าพวกมันเคยไปหากินแถวไฮอูคูปต์”

“มันเกี่ยวอะไรกับที่ตลาด มีผู้หญิงออกมาเดินซื้อของน้อยรีเปล่า...”

ทางตาแม็กซิมอสเห็นผู้หญิงสองคนเดินเข้ามาในรัศมีของตลาด คนเดินหน้าสีหน้าไม่ค่อยมีความสุข ในขณะที่สาวใช้ที่เดินตามหลังแทบจะกระโดดโลดเต้น บุชของแม็กซิมอสฟังคำตอบแต่เขาก็จับอยู่ที่ร่างของสาวใช้ที่เดินตาม

มีบางอย่างในดวงนางผู้นั้นดึงดูดความสนใจของเขาอย่างจัง ทั้งๆ ที่ยัง

อยู่ห่างออกไป

“เกี่ยวสีทำงาน...ก็พวกโจรอีกซอซเหี่ยวออกไปไล่ล่าปล้นสินค้าของมีราคา เป็นเหตุให้ข้าไม่กล้าเอาของค่ามาขาย นั่นก็อย่างหนึ่งละ แต่สินค้าของโปรดของพวกนี้คือเด็กกับผู้หญิง โดยเฉพาะสาว ๆ...”

พ่อค้ามองตามสายตาของแม็กซิมอสที่จับตาลูกค้าสาวสองคน ผู้กำลังเดินตรงมาที่แผงค้าของเขา

“พวกมันจับผู้หญิงกับเด็กไปขายไข่ม้อย แต่คุ้มกับการเดินทาง” ซึกไม่ก็ก้าวผู้หญิงสองคนก็จะมาถึงแผงค้า เขาเรียวยาวพันขายเสื้อตัวสั้นของสาวที่เดินตามหลังสะกดสายตาของแม็กซิมอสให้มองนิ่ง...

อูแม่เจ้า!สาวใช้นางงิ้วรูปร่างไม่เบา มองแต่ไกลก็ว่าน่าสนใจแล้ว พอได้เห็นใกล้ซึกก็พบว่าหน้าตาของนางสวยหล่อแว่วว่าฉลาดเจตเยี่ยวปัญญาไว

“ไม่ไกลจากที่นี่มีตลาดค้าหาส...เป็นตลาดมืด จะเปิดอีกสองคืนนับจากคืนนี้ไป พวกแม็กก็คิดได้ชอบซื้อผู้หญิงขายฮิสไปเป็นทาสรับใช้ ส่วนเด็กนั่นรับซื้อหมดไม่ว่าหญิงหรือชาย”

ทุกคนหยุดการสนทนา เพราะสองสาวนั่นมาหยุดที่หน้าแผง พ่อค้ารีบกุ๊กกุกหยิบเครื่องประดับมาเสนอ

“ชอบสร้อยลูกปัดเส้นนี้มั๊ยนายหญิง...” ซึกนำเชยตามไรยา สังเกตเห็นฝ่ายนั้นสีหน้าไม่สู้ดี นางเจ้าใจสาเหตุ

“ข้ามีเยอะแล้ว” ไรยาบอกปิด มองสร้อยลูกปัดที่ซึกนำหยิบขึ้นมาให้ชมด้วยสีหน้าเฉยเมย นางรู้ว่าเจ้านายน้อยกำลังจะซื้อเครื่องประดับปลอบใจอีกแล้ว หรือมีอะไรรักใคร่รางวัลที่นางร่วมมือกับแผนการหนีออกมาเที่ยวนอกบ้านเป็นอย่างดี!

“แต่ท่านใส่แล้วสวยนะ...” ซึกนำหัวเราะซ้ำ เฝยหน้ามองพ่อค้าปากก็ถามราคา “สร้อยเส้นนี้เท่าไร...”

ตอนนั้นแหละที่นางสังเกตเห็นบุรุษที่ยืนแฝงเงา มีเส้าผ้าคลุมหลังคาแผงค้าปิดบังตัวเขายืนเยื้องห่างจากพ่อค้าไปนิด นางสบตวงตาสีเทาที่กำลังเพ่งมองมาที่ตนเข้าอย่างพอดีพอดี!

